

TREDJE SÖNDAGEN EFTER EPIFANIA

DOMINICA TERTIA POST EPIPHANIAM

Text Matt 8: 14–17. Predikan av Åke Malander (ELBK)

Kom du Rättfärdighetens Sol med läkedom under dina vingar, låt ditt heliga och livgivande Ord tala till oss, till läkedom och helande för oss. Hör oss milde Herre Jesus.

När vi möter Jesus i dagens evangelietext hade just han avslutat bergspredikan och gått ner från berget och mycket folk följde honom. Där kom både en man som led av spetälska och en romersk officer (alltså en icke-jude, en hedning) vars tjänare hade blivit förlamad av en sjukdom Två människor i plågor och lidande! För dem fanns på den tiden ingen mänsklig hjälp att få. Samma dystra verklighet möter vi också i predikotexten, som är den omedelbara fortsättningen efter ev-texten. Vi läser således Matteus 8: 14-17.

JESUS – DEN GODE LÄKAREN SJUKDOMAR OCH LIDANDE KOMMER YTTERST AV SYNDENS VERKLIGHET

Sjukdomar är inget isolerat fenomen, de vittnar om en dystur sanning: Till följd av syndafallet är människan och hela skapelsen lagd under förgängelsen. Våra sjukdomar vittnar om vår dödlighet, ja varje sjukdom är i sig ett dödens förebud. Sjukdomar och lidanden kan ju drabba alla människor, i alla åldrar, och den yttersta orsaken till detta det är alltså synden. Nu får vi inte uppfatta detta samband så, att den som drabbats av ett svårare lidande vore en värre syndare än andra. Jesus frågar, i Lukas 13, om de galileer vilkas blod Pilatus blandade med deras offer eller de 18 som omkom när tornet i Siloam rasade, om dessa var större syndare än andra, eftersom detta hände dem. Så menade nog judarna att det var, men Jesus lär med eftertryck att så förhåller det sig inte. Vi får i det enskilda fallet inte försöka läsa in något direkt samband mellan synd och lidande. Vi är alla underkastade sjukdomar och olyckor och lidande och död, eftersom vi alla är syndare.

JESUS HAR LÄKEDOM MOT SYNDEN – OCH DESS FÖLJDER OCH BIVERKNINGAR

”Jesus vandrade omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor bland folket. Ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man förde till honom alla som led av olika slags sjukdomar och plågor, besatta, månadsjuka och lama, och han botade dem.” Hans helande verksamhet omfattade både det eviga och det timliga, både själens och kroppens behov. Skriften ser inget motsatsförhållande mellan dessa två, ingen dualistisk motsättning mellan det andliga och det materiella. Båda sidorna är Guds goda skapelse och föremål för hans faderliga omsorg.

Jesus kom alltså hem till Petrus, och se, där möttes han åter av sjukdom och lidande. Petrus svärmor låg i feber. Och han som har kommit för att läka och hela det sargade, han som har medlidande med oss i vår svaghet, ja, han som förbarmar sig över oss i all vår skröplighet, han botar även henne. Men hur går han tillväga? *”Han rörde vid hennes hand, och då lämnade febern henne.”* På samma sätt räckte han ut handen och rörde vid den spetälske, och han blev ren. Här sker verkligheten, inför våra ögon, såsom det står skrivet: *”Herrens högra hand gör mäktiga ting.”* Ty Jesu händer är den Allsmäktige Gudens händer, som rör vid de sjuka och gör mäktiga ting. Men dessa händer är mer än så, de är också de händer som på korset ska genomborras för våra överträdelsers skull. Därför är det inte den dömande Allmakten, den helighet som förbränner allt orent utan den frälsande, helande och återupprättande Allmakten som rör vid dem och befriar dem från sjukdomens elände. Officerens tjänare däremot kom inte i personlig kontakt med Jesus, men i det fallet talade han ett allmaktsord, och tjänaren blev frisk i samma stund. På samma sätt var det när man på kvällen förde till honom många som var besatta. (Man kom först på kvällen eftersom det var sabbat den dagen, och på kvällen var ju sabbaten över.) Han talade ett ord och befälde demonerna att fara ut och lämna människorna. Och han botade alla sjuka, både besatta och, ska vi kalla det, vanliga sjuka.

Innan vi går vidare ska vi göra en liten utveckling angående detta med ”besatta.” I vår tid menar man ju allmänt att detta är gamla tiders övertro, och man kan möta sådana tankar som att Jesus delade eller att

han anpassade sig till sin samtids felaktiga uppfattning om sinnessjukdomar och liknande. Ibland heter det även att man på den tiden trodde att sjukdomar var besatthet av onda andar. Tvärtom ser vi ju att Jesus, ja hela Skriften, skiljer mellan sådana som led av vad vi kan kalla vanliga sjukdomar och sådana som var besatta, och att han behandlar dessa båda grupper helt olika. Tyvärr verkar det vara så att de kristna kyrkornas teologer i stor utsträckning delar vår samtids felaktiga, rent materiella och inomvärldsliga uppfattning, som egentligen inte lämnar rum för något gudomligt ingripande över huvud taget.

Jesus visar sig vara den Gode Herden och den Gode Läkaren som har omsorg om *hela* vårt liv, i andligt såväl som timligt avseende, men visar det sig inte att vi ändå alltför ofta tappar bort våra sjuka, de som istället för att få vara med i högtidsförsamlingen och fira Herrens sköna gudstjänst ligger på sin sjukbädd, kanske i feber och plågor. Jesus har ju lärt oss att vi får, ja att vi *ska* kasta alla våra bekymmer på Herren. Vi likaväl som de sjuka i evangelierna får komma till Jesus med alla våra sjukdomar och allt vårt kroppsliga lidande. Vi ska inte förtrötts i förbönen för "*alla sjuka och lidande*". I Kristi församling bör det kännas naturligt för den som ligger sjuk att begära personlig förbön i gudstjänsten, med eller utan namnets nämnande.

I SJUKDOMAR OCH LIDANDE MÖTER VI ÄVEN DEN FÖRDOLDE GUDEN

Hebreerbrevet lär oss att Jesus Kristus är densamme än idag. Och det är för oss en stor tröst i all vår skröplighet. Sjukdomar och lidanden och sorger kan drabba vem som helst av oss, i alla åldrar, som ett vittnesbörd om vår dödlighet. Då kan det vara lätt att tappa sin frimodighet. Samvetet kanske anklagar dig, och gamla synder gör sig påmindra. Då kommer anfäktelser. Vi vet att Jesus är den Store Läkaren även för oss den dag som i dag är, och vi får med förtröstan ropa till honom i all vår nöd. Men här kommer det som vi kan stå frågande inför och inte kan förstå: Alla blir inte helade, somliga får bli kvar länge i sin sjukdom och blir kanske aldrig helt återställda, och det är inte säkert att vi, du eller jag, får den bot och det tillfrisknande vi förväntar oss. Aposteln Paulus t.ex. slapp inte ifrån sin sjukdom. Ofta står vi frågande inför det som drabbar den ena eller den andre eller kanske oss själva, och många gånger får vi i detta livet aldrig något svar på våra "varför?". Tänk på hur det var med Job: Herren talade till honom ur stormvinden och han fick tillbaka välsignelsen i dubbelt mått, men han fick aldrig veta varför allt det onda hände honom.

Gud har uppenbarat sig för oss i sitt Ord, men han har också vägar och handlande som han *inte* har uppenbarat, och då är det fördolt för oss. Där möter vi honom som Den Fördolde Guden.

När sjukdom och lidande trycker dig, då gäller det att inte lyssna till sina känslor utan att lyssna till vad Gud säger i sitt Ord, i det han *har* uppenbarat. Om och när Gud lägger ett tungt och plågsamt kors på dig, så är detta *inte* ett tecken på att han överger dig och att du inte längre är eller får vara ett Guds barn. Det svåra som drabbar dig är *inte* straffet för dina synder. Straffet för dina synder blev för länge, länge sedan, för 2000 år sedan lagt på en Annan i ditt ställe, och "Gud kommer aldrig, aldrig mer ihåg det som så tungt en gång på Sonen låg" – som vi sjunger i en psalm. (805: 8) Det är en prövning och en hälsosam tuktan Gud ibland lägger på oss – stanna upp och betänk vem du är inför Gud. När han en längre tid har gett oss glädje och lycka och framgång frestas vi lätt att tänka: Min egen hand har hjälpt mig till detta. Därför måste han ibland lägga ett kors på oss och lära oss att ta emot liv och hälsa och allt som goda gåvor ur hans hand, så att till fullo inser vad det innebär då vi ber: "*Vårt dagliga bröd giv oss idag.*" Alla drabbas vi någon gång, lättare eller svårare, av sjukdom och lidande, kanske "bara" influensan som har slagit till eller kanske något betydligt allvarligare. För oss kristna är detta inte bara ett dystert elände: det är en påminnelse om vår dödlighet, och därmed även om Honom som har övervunnit döden. En dag kommer den sista sjukdomen, och när den stunden kommer då vi ska läggas på vår sista sjukbädd – efter en längre eller kortare tids sjukdom, eller helt plötsligt genom en olycka – då är det för Jesu lärjungar inte det hopplösa slutet, utan tvärtom det hoppfulla sista steget, för sedan är det för alltid slut med syndens härjningar i vår dödliga kropp, och när vår kropp på den sista och yttersta dagen får höra Människosönens allmaktsröst bjuda den att stå upp ur gravens mörker, då ska den uppstå förhärligad och lik Kristi kropp – som vi har åtnjutit här på jorden, vid Herrens altarbord. Odödlighetens Läkemedel! Amen. *I världen ingen enda är, Som kan min sorg fördriva, Förutom dig, o Herre kär, Du kan mig trösten giva. O Jesu, hjälp mig i min nöd, Du led för mig den bittra död, Så låt mig salig bliva.*